

น้ำ...ครูที่สอนชีวิตโดยไม่เคยเอ่ยคำสักคำ

เช้าวันหนึ่ง เด็กชายคนหนึ่งนั่งอยู่ริมลำธารกับคุณตา

เขาเอามือจุ่มลงไปใต้น้ำ แล้วถามขึ้นว่า

"ตาครับ...ทำไมคนเราขาดน้ำไม่ได้"

คุณตาไม่ได้ตอบทันที แต่หยิบก้อนหินก้อนเล็ก ๆ โยนลงไปในลำธาร

"ดูสิ"

เด็กชายมองวงน้ำที่ค่อย ๆ แผ่ออกเป็นวงกว้าง ก่อนจะกลับมาเรียบสงบเหมือนเดิม

"น้ำไม่เคยโกรธก้อนหิน" คุณตาพูดเบา ๆ "แต่น้ำก็ไม่เคยหยุดไหล"

เด็กชายยังไม่เข้าใจ

คุณตาจึงเล่าต่อ...

"ตอนตาเป็นเด็ก หมู่บ้านนี้ไม่มีน้ำประปา ทุกเช้าต้องเดินหลายกิโลเมตรไปตักน้ำจากลำธาร สมัยนั้นไม่มีใครบ่นว่าน้ำธรรมดา เพราะทุกคนรู้ว่าหากไม่มีน้ำ ก็ไม่มีข้าว ไม่มีผัก ไม่มีปลา และไม่มีชีวิต"

เด็กชายก้มมองขวดน้ำในมือ

สำหรับเขา น้ำคือของที่ซื้อได้ในร้านสะดวกซื้อ

แต่สำหรับคุณตา น้ำคือของขวัญจากธรรมชาติ

คุณตาดักน้ำขึ้นมาหนึ่งกำมือ ปล่อยให้ไหลผ่านซอกนิ้ว

"เห็นไหม...ยิ่งกำแน่น น้ำยิ่งไหลออก"

เด็กชายลองทำตาม แล้วหัวเราะ

"ชีวิตก็เหมือนกัน บางอย่างยิ่งพยายามครอบครอง ก็ยิ่งสูญเสีย แต่ถ้ารู้จักใช้และแบ่งปัน สิ่งนั้นจะมีคุณค่าเสมอ"

ทั้งสองเดินต่อไปตามริมลำธาร

ระหว่างทางมีโขดหินขนาดใหญ่ตั้งขวางกระแสน้ำ

แต่แทนที่น้ำจะหยุด มันกลับไหลอ้อมก้อนหินอย่างเจียบ ๆ

"รู้ไหม ทำไมน้ำถึงไปต่อได้"

เด็กชายส่ายหน้า

"เพราะน้ำไม่เสียเวลาเอาชนะทุกสิ่ง"

คุณตาหัวเราะเบา ๆ

"บางครั้ง การอ้อม ไม่ใช่การยอมแพ้ แต่เป็นวิธีที่ฉลาดที่สุดที่จะไปถึงจุดหมาย"

เวลาผ่านไปหลายปี

เด็กชายคนนั้นเติบโตเป็นวิศวกร

หน้าที่ของเขาคือออกแบบระบบน้ำให้ผู้คนในหลายจังหวัด

วันหนึ่ง เขายืนมองอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่

เขานึกถึงคำพูดของคุณตา

"น้ำไม่ได้มีค่า เพราะมันแพง"

"แต่น้ำมีค่า เพราะไม่มีสิ่งใดแทนมันได้"

เขาเริ่มเข้าใจว่า ทุกหยดน้ำที่ไหลมาถึงบ้านแต่ละหลัง ต้องผ่านภูเขา ป่าไม้ แม่น้ำ เขื่อน โรงสูบน้ำ โรงกรอง ท่อส่ง และแรงงานของผู้คนมากมาย

น้ำหนึ่งแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะ ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ

มันคือผลลัพธ์ของธรรมชาติ เทคโนโลยี และความร่วมมือของมนุษย์

คืนนั้นฝนตกหนัก

เสียงเม็ดฝนกระทบหลังคาดังเป็นจังหวะ

เขายืนมองสายฝน แล้วนึกได้ว่า

ฝนเม็ดนี้ อาจเคยเป็นน้ำในมหาสมุทรเมื่อหลายเดือนก่อน

อาจเคยเป็นละอองเมฆเหนือภูเขา

อาจเคยไหลผ่านแม่น้ำสายหนึ่ง

และวันนี้...มันกลับมาเป็นหยดฝนที่หล่อเลี้ยงผืนดินอีกครั้ง

ธรรมชาติไม่เคยสร้างของเสีย

น้ำเพียงเปลี่ยนรูป เปลี่ยนที่ และเปลี่ยนบทบาท

เช่นเดียวกับชีวิตของคนเรา

บางช่วงเป็นสายน้ำที่เชี่ยวกราก

บางช่วงเป็นทะเลสาบที่สงบนิ่ง

บางช่วงกลายเป็นเมฆที่ลอยอยู่สูง

แต่ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด ชีวิตก็ยังเดินหน้าต่อไป

ก่อนกลับบ้าน เขาหยิบน้ำขึ้นมามีหนึ่งแก้ว

ครั้งนี้ เขาไม่ได้ดื่มเพียงเพื่อดับกระหาย

แต่ดื่มด้วยความรู้สึกขอบคุณ

ขอบคุณธรรมชาติ

ขอบคุณผู้ที่ดูแลแหล่งน้ำ

ขอบคุณทุกหยดที่หล่อเลี้ยงชีวิตของโลก

เพราะสุดท้ายแล้ว...

น้ำไม่ได้สอนเราด้วยคำพูด

แต่น้ำสอนเราด้วยการเป็นตัวของมันเอง

อ่อนโยน แต่ทรงพลัง

ยืดหยุ่น แต่ไม่หยุดนิ่ง

ให้ชีวิต โดยไม่เคยเรียกร้องสิ่งตอบแทน

และบางที...

ครูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ อาจไม่ใช่คนคนหนึ่ง

แต่อาจเป็น "น้ำ" ที่ไหลผ่านชีวิตของเราทุกวัน โดยที่เราไม่เคยหยุดมองมันอย่างแท้จริง